

Sibiu – 23 august 2008

Vă salut pe toți în Numele scump al lui Isus Hristos, Domnul nostru. Faptul că sunt în seara aceasta aici, este pentru mine un privilegiu deosebit. Nu voi vorbi foarte tare... Tocmai am revenit dintr-o călătorie foarte binecuvântată din patru țări din vestul Africii. Am avut adunări extraordinare acolo. Dumnezeu a binecuvântat într-un mod extraordinar. Am avut într-o singură adunare între nouă și zece mii de oameni. În ultima adunare au fost peste patru mii... Au avut loc, de asemenea și adunări mai mici. Am pășit pentru prima dată în țara cu numărul 140.

Privesc în urmă la anii de slujbă... chiar și în această țară, este o aniversare, din 1968, când am venit pentru prima oară ca să împărtășesc Cuvântul lui Dumnezeu cu frații din această țară.

Apoi privesc în urmă la anul 1958, când fratele Branham mi-a spus: „Te vei întoarce în Germania cu acest mesaj”. De fapt, este un an cu multe amintiri din trecut.

În Abidjan am întâlnit frați pe care-i întâlnisem în 1970, 1972. Am văzut roada slujbei tuturor acestor frați. Eu vin și plec, dar voi rămâneți în țara aceasta. Și slujba voastră este chiar mai importantă decât slujba mea, pentru că în bisericile locale aveți de rezolvat diferite probleme. Și când Domnul m-a chemat, mi-a spus: „Nu înființa biserici locale”. [Înființarea bisericilor locale] nu este slujba mea, dar eu cred în [necesitatea existenței] bisericilor locale. Deci, trebuie să respectăm diversele slujbe.

Am adus cu mine o fotografie cu amintiri din Africa de sud. Când fratele Sidney Jackson, un vechi prieten de vânătoare al fratelui Branham, s-a ridicat în orașul Pretoria, în fața a probabil 800 de oameni – era în 1970, când avusesem mai multe adunări în toate orașele mari – de fiecare dată când fratele Branham mergea în Africa de sud la vânătoare, Sidney Jackson mergea cu el. Deci, fratele Sidney Jackson a venit la amvon și a spus: „Frate Frank, tu ești un apostol”. Eu am spus: „Asta n-am mai auzit-o până acum”. Dar el a continuat să spună: „Fratele Branham n-a putut să se întoarcă, așa cum a dorit din toată inima lui”. Fratele Branham a văzut, într-o vedenie, țările africane. A văzut mâini negre întinse, oameni care strigau: „Vino și ne ajută!”. Dar au existat și niște dușmani ai fratelui Branham, care nici măcar nu doreau ca el să vină în țară, iar pe pașaportul lui s-a specificat: „Interzisă participarea la adunări religioase!”. Fratele Branham a fost foarte întristat... Dar apoi... în casa fratelui Sidney Jackson era o piele de zebra pe care s-a rugat fratele Branham pentru ultima dată în 1965. Fratele Jackson a spus: „Frate Frank, fratele Branham n-a putut veni, dar tu ai venit cu același mesaj”. Mi-a dat acea piele de zebra, pe care am dus-o cu mine în Germania și mi-a spus: „Pe aceasta s-a rugat fratele Branham pentru ultima dată în țara noastră”.

Mi-am adus aminte și de faptul că am primit cele cinci benzi în 1958, când fratele Branham mi-a zis: „Te vei întoarce cu acest mesaj în Germania”. Trebuie să mă înțelegeți, în anul acesta, 2008. Există atâtea amintiri scumpe care mi-au revenit în memorie. Nu cred că avem vreo consemnare în istorie despre vreun om al lui Dumnezeu, care să-L fi slujit pe Domnul o jumătate de secol. Apoi, când ne dăm seama că suntem la sfârșitul vremii harului... și că avem cea mai mare răspundere care a putut exista vreodată pe pământ, aceea de a împărtăși Cuvântul lui Dumnezeu, întregul plan de mântuire așa cum i-a fost descoperit fratelui Branham, cum i-a fost descoperit apostolului Pavel, cum i-a fost descoperit lui Ioan pe insula Patmos – toate lucrurile descoperite de Dumnezeu profeților și apostolilor, Dumnezeu i le-a descoperit fratelui Branham, iar acum noi avem privilegiul de a împărtăși cu voi aceleași lucruri.

V-am mai spus și înainte: când am mers pe insula Patmos, am făcut-o cu o singură dorință: să citesc cele 22 de capitole [din Apocalipsa] pe insula Patmos, să merg, să mă rog și să plâng [pe această insulă], spunându-I lui Dumnezeu: „Acesta este locul unde Tu i-ai dat lui Ioan toate descoperirile. El nu mai este aici, dar Tu ești: descoperă-mi ce este scris în cele 22 de capitole”. Uneori Dumnezeu pune o dorință în inima noastră, de a-L cunoaște pe El, de a cunoaște Cuvântul Său, de a cunoaște voia Lui. După aceea, noi citim în Scriptură și vedem modul lui Dumnezeu de a lucra, din Vechiul și din Noul Testament, cum o slujbă o continua pe cea dinaintea ei care se încheiase. Și întotdeauna Dumnezeu a avut pe cineva pe pământ care să mărturisească despre ceea ce avea El de spus.

Aș vrea să citesc primele trei versete din Apocalipsa 1. Și haideți să ne ridicăm în timp ce le citim.

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan, - care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut. Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei profeții și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!”

Doamne, ne rugăm în Numele Tău sfânt, Numele lui Isus Hristos. Îți dăm toată cinstea, lauda și slava. Îți mulțumesc pentru privilegiul acesta de a fi împreună cu frații mei. Binecuvântează-Ți slujitorii într-un mod puternic. Deschide-ne înțelegerea ca să Te cunoaștem pe Tine și Cuvântul Tău, prin descoperire divină.

Doamne, mă rog pentru unitate între toți acești frați. Ei să fie călăuziți de același Duh Sfânt. Fii cu noi, Doamne, în Numele sfânt al lui Isus.

Puteți lua loc. Știți, uneori astfel de versete îți devin o binecuvântare specială, pentru că Dumnezeu vorbește inimii tale într-un mod direct, prin acele versete. Aici ne este spus că Ioan, ca rob, a primit ceea ce urma să împărtășească

cu toți ceilalți robi. Dumnezeu a folosit întotdeauna un singur proroc, un singur mesager și ceea ce i-a fost descoperit acestuia, urma să fie împărtășit cu toți robii lui Dumnezeu. Și așa cum a mărturisit Ioan aici, în v. 2, „*care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut*”. Dacă citiți cele 22 de capitole, Ioan a văzut chiar și cerul și pământul cel nou. El a văzut coborând Noul Ierusalim, a văzut Împărăția de o mie de ani, ospățul de nuntă a Mielului, a văzut toate aceste lucruri. Acum, noi le avem scrise capitol după capitol.

Versetul 3 are pentru mine o importanță deosebită, pentru că atunci când mi s-a spus, ca o poruncă din partea Celui Atotputernic, să citesc 2 Timotei 4: „*Ridică-te și citește 2 Timotei 4!*”... (Fusese pentru prima dată când am fost întrebat în legătură cu cele șapte tunete). După ce am citit primele versete, am reluat versetele 1 și 2, iar când am ajuns la v. 2 - „*propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp*” - mi-am pus Biblia pe măsută și mi-am ridicat mâinile. Și atunci a venit în inima mea Apocalipsa 1:3: „*Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei profeții și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!*”. „**păzesc lucrurile scrise în ea!**”. Și apoi a venit ca un mesaj din partea Celui Atotputernic: „Ce au spus cele șapte tunete nu este scris în Cuvântul lui Dumnezeu și de aceea nu se poate predica, pentru că nu este scris în Cuvântul lui Dumnezeu!”. Iar noi trebuie să predicăm Cuvântul lui Dumnezeu! Dar există neînțelegeri între frații din cadrul mesajului, pentru că, de multe ori, fratele Branham a folosit termenul de „cele șapte tunete”.

Ce nu știu frații noștri este următorul lucru: eu am fost împreună cu fratele Branham cu numai câteva săptămâni înaintea deschiderii celor șapte peceti. El mi-a spus personal că se mută la Tucson și că așteaptă deschiderea celor șapte peceti – mi-a explicat anumite detalii. În 22 decembrie 1962 el a avut o vedenie în legătură cu arătarea acelui nor supranatural. Apoi, când a fost pe muntele Sunset, s-a întâmplat ceva: a auzit șapte detunături. Atunci s-a uitat în sus și a văzut norul supranatural și pe cei șapte îngeri sub forma unei piramide. Și astfel, fratele Branham a vorbit de multe ori despre cele șapte tunete, dar el se gândea la evenimentul din februarie 1963, când a avut această trăire extraordinară pe muntele Sunset. El chiar a bătut în amvon de șapte ori și a spus: „Cele șapte tunete au fost așa de puternice... ele încercau să explice, să spună ceva”. Și el aduce acest eveniment în legătură cu deschiderea celor șapte peceti, cu Numele cel nou al lui Dumnezeu, referindu-se mereu la această trăire a celor „șapte tunete”.

Dar, numai ca voi să fiți informați: pe 28 februarie nu s-au auzit glasuri, dar în Apocalipsa 10 este vorba despre șapte glasuri: „*Și când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor...*”. „*și am auzit din cer un glas, care zicea: Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete și **nu scrie** ce au spus!*”. Deci nu este scris în Cuvântul lui Dumnezeu – atunci, eu de ce să-mi fac griji? Vă rog, n-

aveți nimic de-a face cu nicio tâlcuire despre cele șapte tunete. Aceasta o spun ca pe un Cuvânt din partea Domnului: lucrurile nescrise în Cuvânt, Dumnezeu le-a păstrat pentru Sine. Lăsați-le lui Dumnezeu, așa cum sunt.

Așa că, înțelegem din mesaje predicate de fratele Branham, că nu ajunge să spui: „prorocul a zis, prorocul a zis”, ci trebuie să înțelegi ce a gândit el când a spus ce-a spus. Așa cum scria apostolul Petru în 2 Petru 3, [despre epistolele lui Pavel]: „În ele sunt unele lucruri grele de înțeles, pe care cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor”, la fel sunt lucruri greu de înțeles și în mesajele fratelui Branham. Dar dacă Duhul lui Dumnezeu este peste voi, dacă nu aveți propriile intenții și programe și dacă lăsați fiecare predică în contextul în care a fost predicată, atunci n-aveți nicio problemă - nici chiar cu ceea ce a spus Domnul nostru când umbla pe pământ: „Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului” - Matei 10. Cum e cu textul acesta? Cum îl înțelegi? Și El chiar a spus: „Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul omului venind în Împărăția Sa”. Puteți lua o serie de afirmații... prin harul lui Dumnezeu eu știu unde trebuie așezate, așa că nu este nicio problemă. Dar dacă citești numai afirmația și nu înțelegi unde trebuie așezată în întreg ansamblul, ai putea spune că Domnul a zis ceva ce nu s-a împlinit. Dar s-a împlinit. Ioan L-a văzut pe Domnul umblând ca Fiu al Omului în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur.

Și încă ceva de care-mi amintesc: pentru că fratele Branham a spus că: „Mielul a părăsit tronul îndurării ca să ia cartea”, din această afirmație s-a predicat faptul că vremea harului a trecut, pentru că Mielul a părăsit tronul harului... Dar Mielul n-a vestit că nu mai este îndurare, ci doar a deschis cele șapte peceti. Noi nu așteptăm să vină Mielul, ci Mirele! Toate aceste versete biblice își au locul lor într-un anumit context.

De asemenea, iubiți frați, va trebui să înțelegeți următoarele: chiar și în mijlocul vostru există diferite slujbe. Unii au o slujbă evanghelistică, unii poate au o slujbă de învățătură, dar să nu treceți niciodată peste ceea ce învață Scriptura și niciodată să nu aveți dorința să știți ceva [mai mult]...

Apoi, de asemenea, trebuie să înțelegem următoarele: când fratele Branham s-a mutat din Jeffersonville în Arizona a promis că fiecare mesaj pentru Biserică, pe care i-l va da Dumnezeu, îl va predica tot în biserica din Jeffersonville. Aceasta i-a fost arătat [în vedenie]: că el depozitează hrana în tabernacol [în Jeffersonville]. În 1962 a vorbit de patru ori despre depozitarea hranei. Astfel, vedem că uneori căile lui Dumnezeu sunt tainice.

Dar, pentru că fratele Branham a făcut această afirmație deosebită, că va predica în Jeffersonville fiecare mesaj pe care i-l va da Dumnezeu pentru Biserică, obligația mea a fost ca mai întâi să traduc toate predicile ținute de el în Jeffersonville – pentru că în celelalte orașe el n-a putut predica precum în biserica

lui locală. Și când am terminat de tradus toate predicile ținute de la deschiderea pecetilor, predicate în Jeffersonville, am tradus toate celelalte predici indiferent unde și când au fost predicate. Astfel, noi avem întreg mesajul în adevăratul sens al cuvântului.

Dar trebuie s-o spunem din nou, așa cum versetele biblice trebuie așezate în locul corect... și voi spune următorul lucru de fiecare dată: la prima venire a lui Hristos s-au împlinit peste o sută de profeții; tot așa voi spune că de opt sute patruzeci și cinci de ori se face referire în Noul Testament la Vechiul Testament. Profeților nu le-a fost dat să așeze lucrurile la locul potrivit, dar apostolilor le-a fost dat să așeze în planul de mântuire toate aceste profeții și preziceri. Sper că înțelegeți corect...

De exemplu, fratele Branham a spus: „pecetea a șaptea este Apocalipsa 10” pentru că el a fost așa de cuprins de trăirea din momentul când a auzit acele „șapte tunete” și de faptul că pe munte i s-a spus despre deschiderea celor șapte peceti și pentru că există un singur verset care vorbește despre cele șapte tunete, în Apocalipsa 10... astfel, eu înțeleg de ce a făcut el acele afirmații. Dar apoi, când citesc în Scriptură, trebuie să spun ceea ce spune Scriptura și anume că pecetea a șaptea se află în Apocalipsa 8. O puteți citi negru pe alb.

De ce spun aceste lucruri? Nu ajunge să spui: „prorocul a zis, prorocul a zis”. Trebuie să știți de ce a spus el ceea ce a spus.

Și încă ceva... Când fratele Branham a vorbit despre primele șase peceti, el a citit întotdeauna cele două sau trei versete care vorbeau despre respectiva pecete. Dar când a citit despre a șaptea pecete, a citit numai primul verset, referitor la tăcerea de o jumătate de ceas, din cer. El n-a mai citit și celelalte versete. Nu știu de ce, dar respect tot ceea ce a îngăduit Dumnezeu să se întâmple. Pentru că numai când continui să citești în Apocalipsa 8, afli ce se va întâmpla în timpul celei de-a șaptea peceti. Dar apoi mergi la altă afirmație a fratelui Branham și anume că toate trâmbițele vor suna în pecetea a șasea. Deci, când înveți [vestești – n.tr.] Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să mergi din afirmație în afirmație, din verset în verset și sub călăuzirea Duhului Sfânt să așezi lucrurile la locul potrivit și în legătura potrivită.

În cele din urmă am ajuns la concluzia că nu este nevoie de nicio neînțelegere în toate predicile fratelui Branham, așa cum nu este nevoie de nicio neînțelegere în Scriptură. Dar trebuie să mergeți de la verset la verset și din loc în loc, unde fratele Branham a vorbit despre cele șaptezeci de săptămâni din cartea prorocului Daniel făcând o afirmație foarte deosebită, cerând întregii adunări să repete cu glas tare: „A mai rămas o săptămână!” Și întreaga adunare a repetat cu glas tare: „A mai rămas o săptămână – șapte ani!”

Dar, când fratele Branham a vorbit despre slujba celor doi proroci a spus că au mai rămas numai trei ani și jumătate pentru slujba la evrei. Așa că, trebuie să

înțelegeți la ce s-a gândit el când a făcut prima afirmație și când a făcut-o pe a doua. Nu ajunge să spui: „prorocul a spus asta și cealaltă” ci să știi prin descoperirea Duhului Sfânt unde trebuie încadrate lucrurile.

Dar eu cred că deja am împărtășit cu voi aceste lucruri în scris... Și cel mai important lucru pentru noi toți, este să ne apropiem mai mult de Dumnezeu, să avem experiențele autentice pe care le vedem în Faptele Apostolilor, pentru că numai după turnarea Duhului Sfânt se vor manifesta cele cinci slujbe; aceasta poate să aibă loc numai în restituire. Putem discuta despre cele cinci slujbe, dar acestea nu vor avea loc decât prin turnarea Duhului Sfânt.

Cum am spus-o de multe ori, când apostolul Petru a ținut prima predică... închipuiți-vă ce s-ar fi întâmplat dac-ar fi predicat-o fără ca puterea lui Dumnezeu să fie prezentă. Credeți voi că într-o singură zi ar fi fost botezate trei mii de persoane? (Fapte 2:41). Ce a fost acolo? Nu apostolul Petru, ci prezența supranaturală a Dumnezeului Atotputernic, prin turnarea Duhului Sfânt. Apostolul a predicat, dar Duhul Sfânt făcea ca să pătrundă Cuvântul în inimă și după aceea s-au luat decizii pentru Hristos.

Eu aștept ca în vremea noastră să se întâmple același lucru. Pentru mine, așezarea din nou trebuie să fie o realitate; nu poate fi doar o învățătură. Învățătura a fost necesară ca să ne facă de cunoscut planul lui Dumnezeu pentru astăzi. De asemenea, noi am spus adesea: mai întâi Dumnezeu face o făgăduință; și numai dacă există o făgăduință putem avea credință. Dar există o făgăduință deosebită, numită „făgăduința Tatălui”: Luca 24, Fapte 1. „Rămâneți în Ierusalim până veți primi făgăduința Tatălui, până veți primi putere – putere pentru slujbă”. Fratele Branham n-ar fi putut face nimic: era prezența supranaturală a Dumnezeului Atotputernic.

Dacă ați văzut filmarea, fratele Branham a spus: „Eu sunt la fel de neajutorat ca oricare dintre voi”. Apoi spune: „Eu îl aștept pe Îngerul Domnului”. Și deodată spune: „Acum el este aici, pe platformă”. Și atunci se petreceau [lucruri supranaturale].

Preaiubiți frați, ceea ce avem noi nevoie este prezența directă a Domnului care să fie cu noi atunci când împărtășim Cuvântul Lui cel sfânt. Și acest lucru trebuie să aibă loc în așezarea din nou. Atunci, toate întrebările noastre vor primi răspuns. Nu vor mai avea loc discuții, ci vor exista răspunsuri. Eu aștept răspunsuri.

Aceasta este o vreme de pregătire, este vremea chemării afară și Dumnezeu v-a folosit în diferite orașe din țara voastră ca să împărtășiți cu poporul lui Dumnezeu ultimul mesaj. Și oricine are ureche de auzit, să asculte ce spune Duhul Bisericii.

Deci, nicio învățătură sau tâlcuire deosebită, ci noi împărtășim întregul plan de mântuire, toate învățăturile Bisericii nou testamentare. Iar voi, preaiubiți frați, ar

trebui să citiți mai ales ceea ce i-a scris Pavel lui Timotei... este foarte important să citiți epistolele pe care i le-a scris lui Timotei. Pavel îl numește și pe Timotei rob al lui Hristos, așa cum se numește și pe sine, recunoscând că ei au parte în aceeași slujbă. Să nu vă gândiți că: „Fratele Branham a avut o slujbă deosebită, fratele Frank are și el o slujbă, dar eu?” Preaiubitul meu frate, slujba ta este la fel de importantă ca slujba oricărui alt om al lui Dumnezeu.

Pot să vă întreb ceva? Pot eu să fiu în orașul vostru? Nu, nu pot. Dumnezeu v-a așezat pe voi acolo. Dumnezeu v-a dat responsabilitatea în bisericile locale, în diferite orașe. Deci, este o parte a aceleiași slujbe. Când Domnul mi-a spus să merg din oraș în oraș, acest lucru nu vi-l va spune vouă. Nu e necesar să mergeți în alte țări, nu trebuie să mergeți în alte orașe: rămâneți acolo unde sunteți, pentru că acolo v-a rânduit Dumnezeu să fiți. Eu trebuie să merg, pentru că aceasta este parte din marea trimitere. Dar la fel de bine sunteți și voi în slujbă, la locul [vostru] din Împărăția lui Dumnezeu, în Biserica lui Dumnezeu și slujba voastră este la fel de importantă ca și a mea sau a oricărui alt frate.

Ca să fiu sincer, slujbele voastre sunt chiar mai importante, pentru că toate bisericile locale sunt binecuvântate prin slujbele voastre. Eu nu fac decât să merg din oraș în oraș, din țară în țară – eu vin și plec. Dar voi rămâneți în aceeași biserică locală și creșteți spiritual împreună cu biserica locală.

Și așa cum tocmai scriu despre Aaron și Moise: Aaron avea pieptarul pe inima lui – șase seminții pe o parte și șase pe cealaltă. Când intra în prezența lui Dumnezeu, în Templu, el avea cele douăsprezece seminții pe umeri și pe inima lui. Voi trebuie să aveți pe inima voastră poporul lui Dumnezeu, Biserica răscumpărată a lui Hristos, pentru care El Și-a vărsat sângele Său scump! Întotdeauna trebuie să fiți conștienți de acest gând scump: nu este Biserica voastră, ci este Biserica lui Isus Hristos. Nu voi ați plătit prețul, ci El. El Și-a vărsat sângele ca să ne răscumpere. Atunci aveți atitudinea corectă pentru a împărtăși hrana spirituală cu poporul lui Dumnezeu. Și atunci nu aveți cu voi bâte ca să bateți oile. Nu, bâta este numai pentru lupi, nu pentru oi. Nu, nu... Păstorul merge cu bâta în fața turmei, dar dacă vine lupul atunci nu mai merge *așa*, ci lovește lupul cu bâta.

Deci, să aveți aceeași atitudine. Dacă Dumnezeu te-a așezat într-o biserică locală, trebuie să ai o inimă de păstor. Și Biserica va observa acest lucru, o va simți, pentru că tu îi înțelegi pe ei și ei te înțeleg pe tine. E foarte, foarte important ca slujbele locale să fie acceptate de adunările locale.

Eu știu că Dumnezeu este cu voi, v-a condus până aici conform Cuvântului Său... și n-o spun pentru că sunt aici, dar Dumnezeu a binecuvântat țara voastră într-un mod deosebit. Îmi amintesc prima vizită, într-o biserică baptistă în Timișoara, cu mulți ani în urmă. De acolo am cunoscut și alți frați. Și iată ce a făcut Dumnezeu. Dar El nu m-a folosit pe mine [pentru acest lucru], ci v-a folosit pe voi, fraților. Toți credincioșii din țara aceasta nu sunt tocmai roade ale slujbei

mele, ci ale slujbei voastre. Închipuiți-vă o clipă: dacă eu aș fi venit, aș fi predicat, aș fi pleca și Dumnezeu nu v-ar fi putut folosi pe voi, ce s-ar fi întâmplat? Nimic.

Așa că eu doresc ca voi să înțelegeți astăzi importanța slujbei voastre și de asemenea, importanța faptului de a lucra împreună, în unitate. Acest lucru este, de asemenea, foarte important. Unitate înseamnă că tu nu provoci niciodată o dezbinare într-o biserică locală. Chiar înainte de a merge în aceste patru țări din vestul Africii, m-a sunat o soră din Johannesburg, soția unui medic și plângea la capătul firului. M-a întrebat: „Frate Frank, cât vom mai suferi noi, ca adunare, din pricina problemelor pe care le au predicatorii?”. Ați auzit? „Cât vom mai suferi noi, ca adunare, ca biserică locală, din pricina problemelor pe care le au predicatorii unii cu alții?” Și sincer: au venit niște predicatori din altă țară și-au înființat propriile lor adunări explicând că „asta nu e corect, asta nu e corect”. Unul din ei chiar a spus: „Dumnezeu m-a trimis ca să pun în rânduială bisericile locale”. El ar trebui ca, mai întâi să facă rânduială în biserica lui locală.

Când mergi într-o altă biserică, găsește-ți¹ și tu locul în cadrul acelei biserici, nu submina niciodată slujba locală a unui frate! Lasă-te folosit de Dumnezeu în modul corect.

Odată am vizitat o biserică bine cunoscută fratelui Branham. Am predicat acolo în adunarea de dimineață și în adunarea de seară. Spre uimirea mea – și aceasta am scris fraților din Africa de sud – spre uimirea mea, cina s-a făcut într-un mod total nebiblic. Era o tavă cu treizeci și șase de păhărele și altă tavă cu bucățele de pâine. Pur și simplu am plâns. Nu vă puteți închipui ce-am simțit, știind că și fratele Branham predicase în acea biserică și el n-a schimbat-o. Eu n-am putut să înțeleg, dar n-am spus niciun cuvânt până în ziua de azi, pentru că nu sunt responsabil pentru bisericile locale. Voi sunteți responsabili de ceea ce se întâmplă în bisericile voastre locale.

Dar aceasta trebuie s-o spun, spre slava lui Dumnezeu: de prima dată de când am servit cina Domnului, am făcut-o cu o singură pâine și cu un singur pahar. N-am făcut-o după modelul american, ci conform modelului lui Dumnezeu. Dar vă spun aceste lucruri numai ca voi să știți că nu trebuie să mergeți în altă biserică locală ca să faceți ordine acolo. Faceți ordine în propriile voastre biserici locale și atunci totul va fi în regulă în fiecare biserică locală. Atunci respectăm slujbele celorlalți frați.

Sper că înțelegeți. Suntem aici ca frați, vorbim de la inimă la inimă. Să nu vă faceți vreodată responsabili de vreo diviziune. Niciodată să nu începeți să spuneți: „Fratele acesta nu învață tocmai corect”. Tu înveți exact cum trebuie, corect de fiecare dată, în fiecare predică? Deci, vă rog, iubiți-vă unii pe alții, pentru că așa cum a spus fratele Branham, numai dragostea desăvârșită va intra acolo. Și

¹ Sau: potrivește-te (cu sensul de ajustare) și tu în cadrul acelei biserici – n.tr.

dragostea suferă totul. Dragostea frățească trebuie să fie cu noi. Atunci viața noastră va fi binecuvântată, slujbele noastre vor fi binecuvântate și poporul lui Dumnezeu va fi binecuvântat.

Haideți să facem un rezumat a ceea ce am încercat să spunem astăzi, aici. Noi credem că fratele Branham a fost prorocul făgăduit. Ați putea întreba: „De unde știi?”. Când Ioan Botezătorul a trebuit să-și înceapă slujba, Domnul i-a vorbit: „Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și oprindu-Se, este *Acela*”. Apoi, Ioan a spus: „Eu am văzut. Am văzut!” Oamenii autentici ai lui Dumnezeu au avut trăiri supranaturale. Poate vom menționa mâine din nou: chiar și Noul Testament începe cu lucruri supranaturale. Noul Testament se încheie în același fel.

Fratelui Branham i s-a spus că mesajul lui va premerge a doua venire a lui Hristos; noi o credem. În primul rând, pentru că Domnul nostru a promis că va reveni; în al doilea rând, El a făgăduit că va veni prorocul Ilie înaintea venirii zilei celei mari și înfricoșate a Domnului. Așa că, înțelegem din Scripturi că suntem la sfârșitul vremii harului, la sfârșitul zilei mântuirii și că Dumnezeu Și-a ținut Cuvântul și Și-a trimis prorocul.

Fraților, o spun ca un martor ocular: niciun proroc n-a avut vreodată o asemenea slujbă. A fost o repetare a slujbei lui Isus Hristos, ca Fiu al omului. Acest lucru i l-a explicat Dumnezeu fratelui Branham. Câteodată, oamenii batjocoresc faptul că îngerul i-ar fi vorbit fratelui Branham. Ei nu înțeleg căile lui Dumnezeu. Uitați-vă în Biblie: vedeți ce-a făcut Dumnezeu în Vechiul Testament, cum L-au văzut prorocii pe Domnul slavei pe scaunul Său de domnie, cum au auzit ei glasul Celui Atotputernic. Și dacă citiți, așa cum am spus, în Noul Testament, îngerul Gavril a venit la Zaharia, îngerul a venit la Maria, a venit la Daniel în Vechiul Testament, arătându-i lucrurile care urmau să se întâmple. Dumnezeu lucrează în mod minunat spre a-Și împlini planul.

Și așa cum am citit în Apocalipsa 1, Dumnezeu a trimis pe îngerul Său ca să arate robilor Săi (plural), folosind un singur rob (singular), pe Ioan; apoi în Apocalipsa 22 scrie că „*Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru Biserici*”. Deci, același lucru s-a întâmplat cu fratele Branham; pentru mine înseamnă extraordinar de mult, pentru că ne aflăm încă în zilele Bibliei și după două mii de ani, același Dumnezeu a făcut aceleași lucruri care se întâmplau când umbla Domnul nostru pe pământ.

Dacă ați ascultat predicile fratelui Branham și mai ales rugăciunea pentru bolnavi, aproape de fiecare dată când începea rugăciunea pentru bolnavi, el se referea la Ioan 1, Ioan 4, Ioan 5 – locuri din Scriptură în care ne este arătată slujba Fiului omului. Ioan 5:19: „*Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând*”.

Deci, îngerul i-a explicat fratelui Branham că, pe vremea când Domnul nostru era pe pământ, această slujbă s-a manifestat față de evrei și samariteni, dar nu și față de neamuri, pentru că noi încă umblam pe căile noastre și Însuși Domnul spusese: „*Să nu mergeți pe calea păgânilor...*” - pentru că vremea lor încă nu venise. Dar acum a sosit vremea noastră.

Fratele Branham avea o vedenie, vedea persoana respectivă, îi era arătat cine era aceasta și ce probleme avea. Sută la sută aceeași slujbă cum a avut loc prin Isus Hristos, Fiul omului. Chiar și în acest aspect este atât de important să înțelegi ce citești. De exemplu, dacă citești în Ioan 3:13: „*Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului, care este în cer*”. Închipuiți-vă o clipă dacă cineva ar înlocui „Fiul omului” cu „Fiul lui Dumnezeu, care era în cer”. Eu ar trebui să-mi închid Biblia și să plec; pentru că ar fi complet greșit. Ar fi un act criminal să schimbi denumirea de „Fiul omului” cu „Fiul lui Dumnezeu”. Dacă ați face-o, ați încerca să spuneți că El era deja Fiul lui Dumnezeu în cer.

Deci, ce înseamnă aceste titluri? Fiul omului, Fiul lui Dumnezeu, Fiul lui David, Fiul lui Avraam – patru titluri de fiu, nu trei, ci patru. Matei 1:1: „*fiul lui David, fiul lui Avraam*” – în primul verset din prima Evanghelie. Dar de ce Fiul lui Avraam? De ce Fiul lui David? De ce Fiul lui Dumnezeu? De ce? Trebuie să vă întoarceți la Cuvânt, pentru că în profeții au fost prefigurate toate aceste lucruri. Lui Avraam i s-a dat făgăduința: „*Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta*”. Apoi citești în Galateni 3:14, 18 – Hristos, sămânța lui Avraam, prin care toate neamurile sunt mântuite. Apoi citiți că noi suntem moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos. Nu putem intra în aceste detalii, dar fiecare verset își are locul său. Fiecare descriere își are locul ei.

Ca Fiu al lui Dumnezeu, El a murit pentru că noi trebuia să fim răscumpărați și trebuia să fim reasezați în poziția de fii ai lui Dumnezeu, în starea noastră de la început. Ca Fiu al lui David, El este Împărat, iar noi vom domni cu El o mie de ani. Deci, fiecare descriere referitoare la Domnul nostru își are locul ei și niciodată nu poate fi schimbată – trebuie lăsată în felul în care este.

Poate, pentru că noi Îl cunoaștem pe Dumnezeu personal, cred că putem spune, cu teama de Dumnezeu în inimile noastre: noi putem privi în veșnicie și atunci ne gândim la mai multe versete, în special la Ioan 1:1, 14, apoi la alte texte din Noul Testament, până la 1 Timotei cap. 1:17... mergem la 1 Timotei 6:16: „*nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu. El locuiește într-o lumină la care nimeni nu are acces*”. Apoi citim că „*la început era Cuvântul*”. Deci, Dumnezeul nevăzut care locuia în plinătatea Sa eternă de Duh, lumină și viață, pe care nimeni nu L-a putut vedea vreodată, a ieșit din eternitate și a intrat în timp – și acesta este începutul. Eternitatea nu are început, nu a început niciodată; a fost și va fi întotdeauna.

Deci, „la început a fost Cuvântul”, Acela care a chemat lucrurile la existență. Deja în grădina Edenului, El a umblat ca Fiu al omului, vizibil. El l-a vizitat pe Avraam – Geneza 18: s-a așezat, a mâncat o friptură... da, citiți. Geneza 18: Domnul Însuși, dar într-un trup, ca ceilalți oameni. Chiar și cei doi îngeri care erau cu El s-au așezat și au mâncat friptura. Avraam zisese robului său: „Ia cel mai bun vițel și gătește-l”. Și chiar i-a spus Sarei să pregătească cea mai bună „prăjitură”. Așa că, după friptură ei au servit o „prăjitură”, ca orice om. Asta s-a întâmplat în tot Vechiul Testament – nu ca Fiul lui Dumnezeu, ci ca Fiu al omului a umblat, a vorbit, S-a descoperit.

Dacă mergeți în Noul Testament, Același „EU SUNT” care i-a vorbit lui Moise, care l-a vizitat pe Avraam, care a vorbit profeților, El a părăsit slava și a venit într-un trup de carne. De aceea spune Scriptura: „Cuvântul s-a făcut trup”. Nu Fiul a fost făcut un fiu, ci Cuvântul s-a făcut trup.

Nu doresc să predic acum, voi predica mâine, dar acesta este secretul: trebuie să vă fie descoperit. Isus Hristos este chiar descoperirea Dumnezeului Atotputernic. Dar El a trebuit să fie, de asemenea, sută la sută om. În trupul Său pământesc era ca oricare alt om. De ce? Pentru că El a trebuit să devină ceea ce suntem noi, ca să-Și poată vărsa sângele.

Și iată taina: sângele sfânt care a fost vărsat conținea viața lui Dumnezeu și aceeași viață sfântă vine peste cei răscumparați prin sângele Mielului. De ce există termenul de „sângele Mielului”? Dacă citiți în Geneza, după cădere s-a întâmplat ceva. Dumnezeu a trebuit să omoare două oi spre a-i îmbrăca pe Adam și Eva în piele. Acest lucru prefigura deja pe Mielul lui Dumnezeu care urma să vină să-Și verse sângele. Prima jertfă a primului om al lui Dumnezeu a fost un miel: Abel a jertfit un miel. Cain a adus roadele câmpului. El nu a avut nicio descoperire.

Deci, chiar de la început, prin întregul Vechi Testament a fost făcut de cunoscut planul de răscumpărare al lui Dumnezeu, până când a devenit realitate în cursul Noului Testament.

Preaiubiți frați, noi am putea să continuăm să vorbim despre aceste lucruri minunate – eu pur și simplu trăiesc în ele, acestea sunt viața mea. Când Îl cunoști pe Dumnezeu în mod personal și, de asemenea, cunoști chiar diferența între Dumnezeu și Domnul... Știți că acest lucru este scris? Nu știu dacă să spun aceste lucruri... Dar este pur și simplu minunat. Dacă mergeți de exemplu în Ioan 12, Dumnezeu a vorbit și glasul Lui a fost ca un tunet. Oamenii au crezut că a tunat, dar era glasul lui Dumnezeu. „«Tată, proslăvește Numele Tău!». Și din cer, s-a auzit un glas, care zicea: «L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi!». Norodul, care stătea acolo și care auzise glasul, a zis că a fost un tunet”. Dar, dacă citiți în Fapte 9, Domnul i-a vorbit lui Saul, pe drumul spre Damasc.

Dar nu trebuie să vă preocupe cu aceste lucruri, însă pentru mine este de importanță capitală să las fiecare cuvânt, fiecare termen așa cum este. Dacă este

scris „Dumnezeu” lăsați „Dumnezeu”, dacă este scris „Domnul”, lăsați „Domnul”, dacă spune „Domnul Dumnezeu” lăsați „Domnul Dumnezeu”. Lăsați întotdeauna așa cum este, pentru că exact așa și nu altfel, trebuie să fie în respectivul context.

Fraților, nu vreau să fiu prea personal, dar câți dintre voi simt că au o slujbă de învățătură? Simțiți că aveți o slujbă de învățătură? Câți simt că au slujba evanghelistică? Aveți în inima voastră siguranța că „aceasta este slujba la care m-a chemat Dumnezeu”? Apoi, în cele din urmă nu voi, ci adunarea decide ce fel de slujbă aveți. Nu e pretenția mea sau a ta, ci adunarea va recunoaște ce fel de slujbă v-a dat Dumnezeu.

Dar dacă este vorba de slujba de învățătură, eu cred că noi am făcut ceea ce trebuia făcut în cadrul mesajului acestui ceas: am pus lucrurile la locul corect și am arătat legăturile din Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar și în ceea ce privește subiectul revenirii lui Hristos... Eu scriu acum despre cei cincizeci de ani care au trecut... pentru mine este o viață... o viață în care L-am slujit pe Domnul din toată inima. Astăzi mă gândeam că în toți cei cincizeci de ani n-a trebuit să pierd vreo adunare din cauza vreunei răceli sau a unei gripe. Niciodată în toți acești cincizeci de ani n-am scăpat vreo adunare. Vă dați seama de câte ori am predicat în țări unde temperatura era sub minus douăzeci de grade? Îmi curgea transpirația, apoi ieșeam în aerul acela rece... Sau în țările calde din Asia și Africa, te urci în taxi și aerul condiționat este rece ca gheața. Prin harul lui Dumnezeu, în toți acești ani doar o lună – ianuarie 1981 – am zăcut în spital de malarie tropicală. A fost singura duminică din prima săptămână a lunii când n-am putut să particip la adunare în Krefeld. Știți, de la început, noi am avut la Krefeld adunări speciale în primul sfârșit de săptămână. Și numai când am zăcut în spital și nu m-am mai putut mișca – eram pe moarte – doar atunci n-am putut să particip la adunare. Dar n-am pierdut adunarea din Zürich... chiar înaintea ultimei duminici în ianuarie 1981; am vorbit cu fratele Russ: „Vii cu mine la Zürich?”. El a spus: „Sigur”. Și i-am cerut doctorului să-mi dea voie să plec. Mi s-a dat drumul din spital și am zburat la Zürich.

Spun aceste lucruri pentru slava lui Dumnezeu. Tot timpul pe care l-am avut, l-am dat Domnului. Dacă mă uit în urmă, nu numai în timpul zilei, ci și nopțile am tradus, am făcut tot ce-am putut doar ca să slujesc Domnului și poporului Său. Mai mult timp n-am avut. Tot timpul pe care l-am avut i l-am dat Domnului.

Deci, am în urmă cincizeci de ani binecuvântați. Voi spune acest lucru oriunde mă voi duce. Așa cum o și scriu în scrisoarea circulară, experiențele [personale] înseamnă mult pentru tine, dar nu și pentru altcineva. Poți avea cele mai mari trăiri cu Domnul, dar pentru oricine altcineva asta nu înseamnă nimic; însă pentru tine înseamnă totul.

De exemplu, în ianuarie 1981 am fost luat din acest trup. Pentru voi nu înseamnă nimic, dar nu vă puteți închipui cât înseamnă pentru mine. M-au dus cu

targa în camera muribunzilor. Acolo nu vezi decât o perdea la dreapta și o perdea la stânga. Te simți din ce în ce mai slăbit și știi că vine momentul când trebuie să pleci. Eu am spus ultimele mele cuvinte: „Doamne iubit, vin la Tine acum, dar Te rog dă-mi voie să știu cum stau în prezența Ta”. În clipa următoare am fost luat din trupul acesta... sub cerul albastru; când am privit în dreapta, am văzut o mulțime îmbrăcată în alb, pe care nimeni n-o putea număra. Eu eram în primul rând. În dimensiunea aceea poți privi în eternitate... nu se sfârșește. Toți erau tineri, nu aveau mai mult de șaptesprezece, optsprezece ani. Am știut că era răpirea. Noi ne ridicam din ce în ce mai sus. Cunoașteți mărturia mea... când am văzut Noul Ierusalim coborându-se, când am văzut slava lui Dumnezeu. Vă închipuiți ce dezamăgire a fost când a trebuit să mă întorc în trupul meu... Am plâns cu amar. Plângeam într-una. Îmi amintesc și astăzi că lacrimile erau fierbinți, îmi ardeau pielea. Pentru că eu am crezut că „acum suntem cu Domnul, în Noul Ierusalim” și apoi a trebuit să revin în trupul acesta. Am fost așa de dezamăgit... Dar încă nu venise timpul să plec. A fost o trăire extraordinară pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Dacă mă gândesc la anii pe care El mi i-a adăugat de atunci și la toți cei care au auzit ultimul mesaj, care au fost aduși în Împărăția lui Dumnezeu... Acum vremea este aproape. Acum vremea este foarte aproape. Revenirea Domnului nostru este foarte, foarte aproape.

Deci, frați preaiubiți, fiți întăriți în Domnul, fiți îmbărbătați în Numele Lui. Nu vă uitați la lucrurile care se văd, la probleme. Dacă privesc la probleme, eu sunt foarte necăjit. Dar noi privim împreună la Domnul. Și vă rog să nu uitați niciodată, că cel mai mare privilegiu pe care ni l-a putut dăruia Dumnezeu a fost să cunoaștem Cuvântul Său făgăduit pentru vremea aceasta, să credem Cuvântul Său făgăduit pentru vremea aceasta, să ne fie descoperit prin Duhul Sfânt Cuvântul și planul Său.

Vă întreb: ce ar fi putut face Dumnezeu mai mult? Dumnezeu a făcut tot ce-a fost necesar: a trimis pe slujitorul și prorocul Său, ne-a reșezat în Cuvântul lui Dumnezeu și acum suntem într-o mare așteptare ca să vedem slava lui Dumnezeu manifestată, să vedem zilele apostolice, să vedem zilele biblice, să trăim puterea lui Dumnezeu. Eu o cred. Fratele Branham a spus că va fi o lucrare scurtă. Am găsit o afirmație minunată: că s-ar putea să dureze poate numai câteva săptămâni, dar Dumnezeu va face ceva foarte puternic.

Noi mergem înainte cu Domnul. În încheiere o spun din nou: niciodată să nu vorbiți de rău pe un frate, să nu permiteți vreodată ca invidia să se ridice în inima voastră. Dacă Dumnezeu binecuvântează un frate să nu fiți geloși, ci să vă bucurați. Numai dacă te poți bucura atunci când Dumnezeu folosește pe altcineva, atunci a sosit vremea ca și tu să fii folosit de Dumnezeu.

Păstrați unitatea credinței, iubiți-vă unii pe alții și priviți pe altul mai presus de voi înșivă. Rugați-vă unii pentru alții și Dumnezeu vă va binecuvânta, vă va

folosi într-un mod puternic, oriunde ați fi. Dumnezeu să vă binecuvânteze în Numele sfânt al lui Isus Hristos. Amin.

Haideți să ne ridicăm pentru rugăciune. Câți doresc să-și rededice Domnului viața și slujba lor? Câți vor să-și găsească locul în Domnul și în slujbă? Câți așteaptă ca Domnul să-Și confirme Cuvântul? Haideți să credem acum împreună și să primim.

Mare Dumnezeu din cer, în Numele lui Isus Hristos, Domnul nostru, Îți prezint pe toți acești frați slujitori, pentru slujbă, pentru slujba Dumnezeului Atotputernic în Biserica Dumnezeului Atotputernic. Binecuvântează viețile lor, slujbele lor, fii cu ei într-un mod deosebit.

Spunem doar „mulțumesc” lui Dumnezeu, spunem aleluia, aleluia. Slavă lui Dumnezeu! Slavă lui Dumnezeu! Aleluia. Aleluia. Aleluia.